

pripravili nekoliko boljši obed; pri mizi je šla podobica od rok do rok; vsi so jo občudovali ter sodili, da je jako lepa. —

O svetih mučencih prvih stoletij se bere, da so kakor levi močni šli od svetega obhajila. Nekaj enacega bi se smelo tudi reči o naši Juliki, kajti čakale so jo še silno velike britkosti. Omenim le to, da jo je stekli pes popadel in da je potlej sama dobila to prestrašno bolezen. Vse jo je milovalo zarad te presunljive nesreče, ona pa smehljaje se reče: »Pač res je steklina strašna bolezen, a vendar mi je stokrat ljubša, kakor da bi bila svojo nedolžnost zgubila«. In v tej strahoviti bolezni jej je bil ravno spomin na prvo sv. obhajilo najmočnejša podpora. — Ko je prišla v bolnišnico, našli so med malenkostnimi stvarmi, ki jih je imela s saboj, tudi ono podobo, ki jo je bila dobila od svojega kateheta v spomin za prvo sv. obhajilo. In v poslednjih britkosti, ko so bile bolečine najhujše, so jej še to podobico na steno obesili. In ravno ta podobica Matere božje jo je najbolj utolažila in gledaje na to podobico je mirno v Gospodu zaspala: njena mrliška obleka je bila bela obleka krstne nedolžnosti! (Po „dr. Križanič: Žlahtna rozga“.)

Kdaj? kako? kje?

Umreti bom moral, — ne vem, kdaj?

In sojen bom, pa — ne vem, kako?

Ostal bom večno, — ne vem pa, kje?

Umrli bom, kadar bo Božja volja;

Bom sojen, kakor je moja volja;

Pravica odkaže mi večni stan.

V nebesih veselje je brez mejé,

V peklü brezkončno žehť gorjé:

O dete! pomisli, kam pot tvoj gré.

